

RIKSDAGENS PROTOKOLL.

1939.

Första kammaren.

Nr 12.

Onsdagen den 25 oktober.

Kammaren sammanträdde kl. 11 f. m.

Herr statsrådet *Forsslund* avlämnade Kungl. Maj:ts proposition nr 57, med förslag till förordning om handläggning vid krig eller krigsfara av vissa ärenden rörande den allmänna hälso- och sjukvården.

Jämlikt § 20 av kammarens ordningsstadga hade herr *Herlitz* till herr statsrådet och chefen för handelsdepartementet framställt följande fråga: »På vilken grund har Kungl. Maj:t ansetts befogad att utan riksdagens medverkan föreskriva inskränkningar i rätten att framföra motorfordon samt i försäljningen och användningen av bensen m. m. (S. F. S. nr 588, 627, 699 och 700)?»

Ang. lagligheten av inskränkningarna i rätten att framföra motorfordon m. m.

Herr statsrådet och chefen för handelsdepartementet **Möller**, som enligt å föredragningslistan gjord anteckning hade för avsikt att vid detta sammanträde besvara herr *Herlitz* berörda fråga, erhöll ordet och anförde: Ledamoten av riksdagens första kammare herr *Herlitz* har till mig framställt följande fråga:

På vilken grund har Kungl. Maj:t ansetts befogad att utan riksdagens medverkan föreskriva inskränkningar i rätten att framföra motorfordon samt i försäljningen och användningen av bensen m. m. (S. F. S. nr 588, 627, 699 och 700)?

Grunden för Kungl. Maj:ts beslut att utfärda ifrågavarande kungörelser har varit den administrativa och ekonomiska lagstiftningsrätt som jämlikt grundlagen tillkommer Konungen.

Gränserna för den ekonomiska lagstiftningsrätten äro visserligen icke klara. Med hänsyn härtill har ock i tveksamma fall riksdagens medverkan anlåtats.

Det är sannolikt, att om av någon anledning under normala förhållanden åtgärder hade behövt vidtagas av beskaffenhet liknande de ingrepp i näringsutövningen m. m., vilka skett genom kungörelserna den 1 och den 6 september 1939 (nr 588 och 627), riksdagens mening hade i någon form inhämtats. Under utomordentliga förhållanden, då ett snabbt avgörande kräves, om det åsyftade resultatet icke skall förfelas, synes det vara berättigat att omedelbart taga i anspråk Konungens ekonomiska och administrativa lagstiftningsmakt. Vid tillkomsten av ifrågavarande båda kungörelser torde förhållandena otvivelaktigt få anses ha varit de nyss angivna. De genom kungörelserna beslutade åtgärderna, innebärande dels reglering av försäljningen av bensen och andra mineraloljor dels ock, såsom komplement därtill, begränsning i rätten att med begagnande av dylikt bränsle såsom drivmedel framföra motorfordon m. m., framstodo i det rådande läget såsom nödvändiga och brådskande.

Vad nu sagts gäller ock de den 6 oktober 1939 utfärdade nya kungörelserna i samma ämne (nr 699 och 700).

Herr **Herlitz**: Herr talman! Jag tackar herr statsrådet för det svar, som jag har fått, men måste ju säga, att jag inte kan finna det tillfredsställande. Jag kan inte dela den uppfattning, åt vilken herr statsrådet här har givit ut-

Ang. lagligheten av inskränkningarna i rätten att framföra motorfordon m. m. (Forts.)

tryck. Institutet med de enkla frågorna här i riksdagen är ju icke avsett för någon mera ingående diskussion, och i en sådan har herr statsrådet nu tydligen icke heller tillfälle att deltaga; mitt anförande skall därför inte bli utförligt.

Jag vill emellertid säga, att frågan om tolkningen av bestämmelsen om Konungens ekonomiska och administrativa lagstiftningsmakt ju icke är något märkvärdigt och konstigt ämne, i vilket man behöver uppställa invecklade lärosatser, utan det blir därvidlag i första hand fråga om ett avgörande, som nära stämmer överens med den, kan man säga, allmänna lekmannakänsla man har av när riksdagen bör vara med och när den icke bör vara med. Om man då utgår ifrån en sådan känsla, framstå ju onekligen de ingripanden, som här ha skett, såsom synnerligen anmärkningsvärda. Det är något rätt egendomligt, att det, när riksdagen tidigare med synnerlig noggrannhet diskuterat en hel del detaljer i motorfordonsförordningen, nu ändå kan anses, att Kungl. Maj:t på egen hand kan gripa in på ett så utomordentligt betydelsefullt sätt som här skett.

Man talar om utomordentliga situationer, som kräva särskilda åtgärder. Jag vill först och främst ifrågasätta, huruvida verkligen en sådan utomordentlig situation, som kräver snabbt handlande, förelåg vid tiden för utfärdandet av de senare kungörelserna i oktober, och huruvida icke då möjlighet hade funnits att i vanlig ordning inhämta riksdagens samtycke. Om man säger, att med avseende å de första kungörelserna läget var något alldeles oförutsett, i vilket det var nödvändigt att handla på det sätt som omständigheterna medgåvo, ligger ju däri ett erkännande, att man icke har på förhand berett sig för detta läge. Jag menar, att likaväl som Kungl. Maj:t kan förskaffa sig fullmakter, som gälla för åtskilliga andra situationer, fullmakter som avse förfogande och maximipris o. s. v., hade det varit en rimlig beredskapsåtgärd att — utgående från det sätt, varpå regeringsformens § 89 i andra fall tillämpas — tänka på att skaffa sig ordentliga fullmakter, tillämpliga även för en ransonering av varor, där sådan äger rum utan beslag. Ty äger den rum med beslag, är ju förfogandelagen tillämplig.

Jag har velat draga upp denna fråga, därför att det efter min tanke här gäller ett spörsmål, som har rätt stora konsekvenser. Vi ha nu varit med om bensin- och motorfordonsregleringen, men det kan ju i fortsättningen komma att bli fråga om liknande ingripanden på andra områden, och jag har ansett det vara av intresse att från första början fästa riksdagens uppmärksamhet på att Kungl. Maj:t anser sig i dylika situationer kunna föreskriva de väsentliga inskränkingar i enskild rätt och frihet, som en ransonering innebär, utan att riksdagen får någon del däri. Jag undrar, om man på riksdagshåll kan finna det lika naturligt som herr statsrådet fann det.

Ordet lämnades på begäran till herr **andre vice talmannen**, som yttrade: Jag får hemställa, att kammaren för sin del måtte besluta, att andra särskilda utskottet skall behandla jämväl Kungl. Maj:ts nu avlämnade proposition nr 57, med förslag till förordning om handläggning vid krig eller krigsfara av vissa ärenden rörande den allmänna hälso- och sjukvården, ävensom de ytterligare framställningar, som kunna komma att av Kungl. Maj:t eller i enskilda motioner göras i detta ämne eller andra i oskiljaktigt sammanhang därmed stående frågor.

Tillika hemställer jag, att andra kammaren måtte inbjudas att i detta beslut förena sig med första kammaren.

Vad herr andre vice talmannen sålunda hemställt bifölls.

Ett protokollsutdrag i ämnet justerades och avsändes till andra kammaren.

Föredrogs Kungl. Maj:ts proposition nr 54, med förslag till lag angående ändrad lydelse av 1 § lagen den 17 juni 1916 (nr 235) om försäkring för olycksfall i arbete.

I samband härmed upplästes ett från andra kammaren ankommet protokollsutdrag, nr 113, utvisande att nämnda kammare förenat sig med första kammaren i dess beslut att andra särskilda utskottet skulle behandla jämväl ifrågavarande kungl. proposition m. m.

Den kungl. propositionen hänvisades till andra särskilda utskottet.

Föredrogs Kungl. Maj:ts proposition nr 56, angående ställande av statlig garanti för täckande av vissa kostnader för vedproduktionen m. m.

I detta sammanhang upplästes ett från andra kammaren ankommet protokollsutdrag, nr 114, av innehåll att sagda kammare förenat sig med första kammaren i dess beslut att första särskilda utskottet skulle behandla jämväl den nu föredragna kungl. propositionen m. m.

Kungl. Maj:ts berörda proposition hänvisades till första särskilda utskottet.

Föredrogs och hänvisades till första särskilda utskottet den av herrar *Hagström* och *Holmström* väckta motionen, nr 12, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition angående bemyndigande att träffa vissa avtal rörande produktion av sulfitsprit m. m.

Vid föredragning av första särskilda utskottets utlåtande nr 22, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition angående särskilda bestämmelser vid krig eller krigsfara beträffande vissa undervisningsanstalter, bifölls vad utskottet i detta utlåtande hemställt.

Föredrogs och företogs punktvis till avgörande första särskilda utskottets utlåtande nr 23, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition angående anvisande å tilläggsstat I till riksstaten för budgetåret 1939/40 av vissa anslagsmedel.

Punkten 1.

Utskottets hemställan bifölls.

Punkten 2.

I enlighet med Kungl. Maj:ts i ämnet framlagda förslag hade utskottet i förevarande punkt hemställt, att riksdagen måtte till Förstärkning av anslaget till frivilliga skytteväsendets befrämjande å tilläggsstat I till riksstaten för budgetåret 1939/40 under fjärde huvudtiteln anvisa ett anslag av 75,000 kronor.

Reservation hade anmälts av herr *Andersson* i Rixö, som likväl ej antytt sin åsikt.

Herr **Andersson, Karl**: Jag har inom utskottet vid denna punkt anfört en reservation, och jag vill med några korta ord motivera, varför jag icke har kunnat biträda utskottets tillstyrkande av Kungl. Maj:ts förslag på denna punkt.

Jag väntar att få höra den invändningen, att detta anslag är så litet i förhållande till den miljonrullning, som för närvarande pågår, att det inte borde vara någonting att fästa avseende vid. Jag vill för min del framhålla, att det

Anslag till förstärkning av skytteanslaget.

Anslag till förstärkning av skytteanslaget. (Forts.)

för mig inte är anslaget storlek eller anslaget litenhet som är avgörande, utan för mig är det en principiell fråga, enär jag anser, att den frivilliga skytterörelsen inte på detta sätt direkt av försvarsmedel bör erhålla understöd för sin verksamhet.

Jag kan heller inte inse, att den frivilliga skytterörelsen har sådan betydelse för försvaret, att den på detta sätt bör uppbära anslag, som utgår av försvarsmedel. Det har funnits en tid, då säkerligen den personliga skjutskickligheten kunde ha stor betydelse. Jag föreställer mig, att t. ex. under boerkriget just den personliga skjutskickligheten hade ganska stor betydelse för boerna. Under det fälttåg, som vi nyligen ha bevittnat i Polen, har, kunna vi nog säga, denna skjutskicklighet, även om den förefunnits hos den polska befolkningen, däremot i praktiken saknat varje betydelse. Liksom pilbågen och armborstet på sin tid blevo föråldrade, ha de vapen, som fordra personlig skjutskicklighet, ersatts och överflyglats av de mekaniska vapnen, av kulsprutan, av de mekaniska gevären och allt övrigt tekniskt maskineri. Skytterörelsen har således icke enligt mitt förmenande längre den uppgift, som den möjligen en gång i tiden kan ha haft. Även om den frivilliga skytterörelsen således någon gång har haft en viss betydelse ur försvarssynpunkt, har denna dess betydelse blivit allt mindre. Jag anser det därför vara på tiden, att vi återföra den frivilliga skytterörelsen till idrottsrörelsen, dit den egentligen hör, och att vi betrakta den såsom en tävlingsrörelse i likhet med andra idrottsrörelser och även behandla anslagen till den på samma sätt som anslagen till andra idrottsrörelser.

Jag vill också erinra om att det vid årets lagtima riksdag beslöts, att den frivilliga skytterörelsen skulle kunna erhålla anslag av tipsmedel, och om man betraktar skytterörelsen såsom en idrottsrörelse, vilket den onekligen är, så kan det inte vara riktigt, att den frivilliga skytterörelsen skall erhålla anslag på annat sätt än anslagen till idrottsrörelsen beslutas. För min del betraktar jag i varje fall denna rörelse så, att dess huvudsakliga uppgift torde vara att i likhet med en del andra idrottsrörelser vara till nytta och nöje för dess medlemmar men knappast till någon större nytta för landet i dess helhet ur försvarssynpunkt.

Herr talman! Jag ber med dessa ord att få yrka avslag på utskottets hemställan.

Herr Holmström: Herr talman! Det kan väl inte vara första kammarens mening att taga upp en debatt om denna fråga, och jag skall inte fresta därtill. Jag vill endast försöka att taga den föregående ärade talaren ur en villfarelse, i vilken han svävade. Jag antar, att han är ensam om den här i kammaren.

Den ärade talaren ville göra gällande, att gevären kommit ur bruk och att det numera endast var fråga om mekaniska vapen; han nämnde kulsprutor och mekaniska gevär. Tror den ärade talaren, att dessa mekaniska vapen äro så sinnrikt inrättade, att de inriktas av sig själva? Nej, det fordras en man bakom kulsprutan eller kulsprutegeväret, som kan rikta och sköta vapnet. Jag vill påstå, att just med hänsyn därtill den personliga skjutfärdigheten numera har fått utomordentligt stor betydelse. Den frivilliga skytterörelsen kan skapa män, som enligt den gamla skytteparollen ha »säker hand och säkert öga», och den man, som skall sköta en kulspruta, vilken har en eldkraft, ungefär som en hel infanteripluton, den mannen bör verkligen vara en träffsäker och vältränad skytt.

Till slut vill jag säga, att den frivilliga skytterörelsen just i dessa sista tider fått en mycket stor anslutning. Jag var, då jag i söndags var hemma i Gävle, ute och tittade på skjutbanan. Där fann jag, liksom föregående sön-

Anslag till förstärkning av skytteanslaget. (Forts.)

dag, många nya skyttar, folk ifrån alla samhällslager, som voro samlade där, helt säkert tyngda av ansvarskänsla i den nuvarande situationen.

Jag skall alltså, herr talman, endast be att få yrka bifall till utskottets hemställan.

Herr Nisser: Jag skall be att få på det livligaste understryka den siste talarens uppfattning. Det har sagts, att det under striderna i Polen icke visade sig finnas någon större användning för gevär, men detta har icke någon som helst tillämpning på förhållandena i vårt land. Det var ju fullkomligt exceptionella förhållanden där nere, och den slutsats, herr Andersson ville dra, är nog inte riktig. Skulle man draga ut konsekvensen av herr Anderssons resonemang, skulle den bli, att vi helt och hållet skulle avskaffa gevären vid vår armé, och det kan väl inte ens vara herr Anderssons uppfattning, att så skall ske.

Under världskriget voro de s. k. prickskyttarna synnerligen värdefulla att ha, där de funnos, och det är just sådana, som de frivilliga skytteföreningarna vilja framskapa.

Det är också ett misstag att anse, att den frivilliga skytterörelsen endast skulle ha betydelse som idrottsrörelse. Den har en mycket djupare betydelse än en vanlig idrottsrörelse, och jag ber att på det livligaste få yrka bifall till utskottets förslag.

Herr Andersson, Karl: Jag vill endast rikta den frågan till herr Holmström: öva medlemmarna i de svenska frivilliga skytteföreningarna sig i att hantera kulsprutor och inrikta dem?

Herr Mannerskantz: Herr talman! Det är nog inte så, att det är endast de, som använda kulsprutor och kulsprutegevär, som behöva kunna skjuta, Jag har för bara några veckor sedan varit med på fälttjänstövningar, som varit ganska naturligt anordnade, och det blir förr eller senare i nästan varje stridsmoment alldeles nödvändigt, att även de med vanliga mausergevär beväpnade soldaterna gripa in i striden. Det har visat sig ofantligt många gånger, att detta vapen är det enda, som till slut verkligen kommer att fungera. Eldavbrott och förlust av servismanskap vid de automatiska vapnen äro synnerligen vanliga, och det finns nog anledning att förutsätta, att just de bli tidigast satta ur strid. Då är det alldeles nödvändigt, att de med vanliga gevär beväpnade soldaterna icke äro så bortkomna, som det faktiskt under de senaste dagarna visat sig, att många äro, så att man t. o. m. kan få höra talas om många, som på fullt allvar äro okunniga om, huruvida säkerhetsspärren skall ligga åt höger eller vänster, när geväret är osäkrat. Sådant bör ju inte kunna få förekomma.

Den ärade talaren på Bohuslänsbanken gjorde sig skyldig till ett misstag, och jag ber att få bestyrka det uttalande, som herr Holmström tidigare gjort.

Herr Holmström: Jag fick en direkt fråga av herr Andersson i Rixö, om medlemmarna i de svenska frivilliga skytteföreningarna öva sig att hantera kulsprutor. Nej, det göra de inte, men de öva sig till precisionsskyttar med gevär, och det är just sådana tränade precisionsskyttar, som kunna vara värdefulla kulspruteskyttar. Därigenom är naturligtvis den frivilliga skytterörelsen direkt nyttig för tjänsten vid kulsprutorna.

Sedan överläggningen ansetts härmed slutad, gjordes enligt de därunder förekomna yrkandena propositioner, först på bifall till samt vidare på avslag å vad utskottet i den under behandling varande punkten hemställt; och förklarades den förra propositionen, som upprepades, vara med övervägande ja besvarad.

Punkterna 3—6.

Vad utskottet hemställt bifölls.

Föredrogos första särskilda utskottets utlåtanden och memorial:

nr 24, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition angående anvisande av medel för anordnande av förbättrade signalförbindelser för den militärmeteorologiska informationstjänsten;

nr 25, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition angående förvärv av vattenrätt i Fjällsjöälven m. m.;

nr 26, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition angående anskaffning av reservflygplan m. m.;

nr 27, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till tilläggsstat I till riksstaten för budgetåret 1939/40, i vad propositionen avser anslag till utrustning m. m. av beredskapssjukhus vid krig eller krigsfara; samt

nr 28, angående ersättning till kanslipersonalen hos första särskilda utskottet.

Vad utskottet i dessa betänkanden hemställt bifölls.

Vid förnyad föredragning av första särskilda utskottets utlåtande nr 21, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition angående disponerande av medel för uppförande av förläggingsbaracker för till neutralitetsvakt inkallad personal, bifölls vad utskottet i detta utlåtande hemställt.

Upplästes ett från andra kammaren ankommet protokollsutdrag, nr 116, utvisande att nämnda kammare förenat sig med första kammaren i dess beslut att andra särskilda utskottet skulle behandla jämväl Kungl. Maj:ts denna dag avlämnade proposition nr 57 m. m.

Vid härefter skedd föredragning av ifrågavarande kungl. proposition hänvisades densamma till andra särskilda utskottet.

Anmälades och bordlades

första särskilda utskottets utlåtanden:

nr 29, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition angående anvisande av medel till fonden för inköp av gasgeneratorer för motordrift m. m. jämte en i ämnet väckt motion; samt

nr 30, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till tilläggsstat I till riksstaten för budgetåret 1939/40, i vad propositionen avser anslag för ökad användning av inhemskt motorbränsle; ävensom

andra särskilda utskottets memorial:

nr 21, med föranledande av kamrarnas skiljaktiga beslut beträffande andra särskilda utskottets utlåtande nr 18 i anledning av dels Kungl. Maj:ts proposition angående förordning med vissa särskilda föreskrifter rörande tillämpningen av motorfordonsförordningen den 23 oktober 1936 (nr 561) m. m., dels ock i ämnet väckta motioner; samt

nr 22, angående ersättning till tjänstemän hos andra särskilda utskottet.

Justerades ytterligare protokollsutdrag för denna dag, varefter kammarens sammanträde avslutades kl. 11.32 f. m.

In fidem
G. H. Berggren.

Torsdagen den 26 oktober.

Kammaren sammanträdde kl. 4 e. m.

Herr statsrådet *Forslund* avlämnade Kungl. Maj:ts propositioner:

nr 59, angående bidrag till enskilda järnvägar för anordnande av vissa skyddsrum; och

nr 60, angående överskridande av viss delpost i den för luftskyddsinspektionen fastställda avlöningsstaten.

Herr **förste vice talmannen** erhöll på begäran ordet och anförde: Jag får hemställa, herr talman, att kammaren för sin del måtte besluta, att första särskilda utskottet skall behandla jämväl Kungl. Maj:ts nu avlämnade propositioner nr 59, angående bidrag till enskilda järnvägar för anordnande av vissa skyddsrum, och nr 60, angående överskridande av viss delpost i den för luftskyddsinspektionen fastställda avlöningsstaten, ävensom de ytterligare framställningar, som kunna komma att av Kungl. Maj:t eller i enskilda motioner göras i dessa ämnen eller andra i oskiljaktigt sammanhang därmed stående frågor.

Tillika hemställer jag, att andra kammaren måtte inbjudas att i detta beslut förena sig med första kammaren.

Härtill lämnade kammaren sitt bifall.

Ett protokollsutdrag i ämnet justerades och avsändes till andra kammaren.

Upplästes följande från justitiedepartementet ankomna

Protokoll, hållet inför statsrådet och chefen för justitiedepartementet den 25 oktober 1939.

Ang. fyllande av en uppkommen ledighet inom kammaren.

Till justitiedepartementet hade från länsstyrelsen i Kopparbergs län den 24 oktober 1939 inkommit en samma dag dagtecknad riksdagsmannafullmakt av innehåll, att, sedan grosshandlaren T. E. Bjurström i Hedemora blivit för Kopparbergs läns valkrets utsedd till ledamot av riksdagens första kammare för en tid av åtta år, räknade från och med den 1 januari 1936, men denna plats blivit ledig, vid förrättning enligt 26 § första stycket lagen om val till riksdagen direktören E. A. Lindblom i Falun blivit utsedd att inträda såsom ledamot av nämnda kammare för tiden till den 1 januari 1944.

Vid granskning av fullmakten, som företogs inför statsrådet och chefen för justitiedepartementet samt vidare av vederbörande fullmäktige i riksbanken och riksgäldskontoret, framställdes mot fullmakten icke någon anmärkning.

Protokoll över vad sålunda förekommit skulle jämte den granskade fullmakten överlämnas till första kammaren.

I ämbetet:

C. G. Bruno.

Herr **Sten**: Herr talman! Enligt kammarens protokoll har här ledigheten med anledning av ledamoten herr Bjurströms frånfalle konstaterats redan den 27 nästlidne september. Vi skriva i dag den 26 oktober. Det förefaller orim-

Ang. fyllande av en uppkommen ledighet inom kammaren.
ligt att en plats i kammaren mitt under pågående riksdag skall stå tom en hel månad efter uppkommen ledighet. Vare sig dröjsmålet beror på gällande bestämmelser eller på myndigheters föranstaltande, bör saken observeras och åtgärder vidtagas för förhindrande av ett uppreparande.

Efter härmed slutad överläggning lades det upplästa protokollet till handlingarna.

Anmäldes och godkändes första särskilda utskottets förslag till riksdagens skrivelser till Konungen:

nr 40, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition angående disponerande av medel för uppförande av förlägningsbaracker för till neutralitetsvakt in kallad personal; och

nr 41, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till tilläggsstat I till riksstaten för budgetåret 1939/40, i vad propositionen avser anslag till utrustning m. m. av beredskapssjukhus vid krig eller krigsfara.

Föredrogos, men bordlades ånyo på flera ledamöters begäran första särskilda utskottets utlåtanden nr 29 och 30 samt andra särskilda utskottets memorial nr 21.

Vid föredragning av andra särskilda utskottets memorial nr 22, angående ersättning till tjänstemän hos andra särskilda utskottet, bifölls vad utskottet i detta memorial hemställt.

Sedan från andra kammaren ankommit meddelande, att nämnda kammare förenat sig med första kammaren i dess beslut att första särskilda utskottet skulle behandla jämväl Kungl. Maj:ts denna dag avlämnade propositioner nr 59 och 60 m. m., blevo nu dessa kungl. propositioner var för sig föredragna och därvid hänvisade till första särskilda utskottet.

Anmäldes och bordlades

första särskilda utskottets utlåtande nr 31, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 49, såvitt angår omsättnings- och utskänkningskatt å spritdrycker samt spritdrycksaccis m. m., ävensom i ämnet väckta motioner; samt

andra särskilda utskottets utlåtanden:

nr 23, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till lag om anläggningar för radiotelegrafi eller radiotelefoni; och

nr 24, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till lag om inskränkning i rätten att återtaga avbetalningsgods från vissa värnpliktiga m. m.

Justerades ytterligare protokollsutdrag för denna dag, varefter kammarens sammanträde avslutades kl. 4.03 e. m.

In fidem
G. H. Berggren.